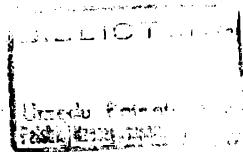

Warszawa, 20 kwietnia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

B64c 17/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24616.

Kl. 62 b, 11/01.

Adam Faliszewski
(Kraków, Polska).

Urządzenie stabilizacyjne do samolotów.

Zgłoszono 5 lipca 1935 r.
Udzielono 27 lutego 1937 r.

Urządzenie stabilizacyjne do samolotów w wykonaniu według niniejszego wynalazku ma na celu zabezpieczenie równowagi samolotu, będącego w locie w czasie silnego wiatru.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania urządzenia stabilizacyjnego według wynalazku. Urządzenie stabilizacyjne samolotu składa się z ciężaru Q o odpowiednio dobranej masie w stosunku do masy całego samolotu wraz z ładunkiem i odpowiednio do wielkości powierzchni nośnej samolotu, aby ciężar urządzenia był w stanie także przeciwdziałać siłom uderzeń wiatru, prostopadłym do powierzchni nośnej samolotu. Ciężar Q urządzenia jest zawieszony pod kadłubem samolotu na lin-

ce e , a jednocześnie jest połączony czterema stalowymi linkami a i b z końcami skrzydeł samolotu oraz linkami c i d z przodem i końcem kadłuba samolotu. Linka e , na której wisi ciężar Q , jest przytrzymana w odpowiednim uchwycie H , przytwierdzonym do dna kadłuba samolotu. Końce każdej z tych czterech linek a , b , c , d , przytwierdzone do samolotu, są połączone z samoczynnymi zwijaczami, a mianowicie: linka a — ze zwijaczem 1, przytwierdzonym na końcu lewego skrzydła samolotu, linka b — ze zwijaczem 2, przytwierdzonym na końcu prawego skrzydła samolotu, linka c — ze zwijaczem 3, przytwierdzonym na końcu przedniej części kadłuba, linka zaś d — ze zwijaczem 4

pod tylną częścią kadłuba samolotu. W czasie normalnego lotu, gdy powietrze jest spokojne, ciężar Q jest zaczepiony na uchwycie H , a linka e jest zwinięta, pozostałe zaś linki a, b, c i d są również zwinięte na swych samoczynnych bębnach zwijkowych: 1, 2, 3 i 4. Z chwilą zerwania się silnego wiatru pilot zwalnia ciężar Q z uchwytu H i opuszcza zwolna w dół przy pomocy linki e , nawiniętej na bębnie zwijkowym w kabinie pilota, przy czym wszystkie cztery linki a, b, c i d , ciągnięte przez opuszczany ciężar Q , rozwijają się ze swych bębnow zwijkowych. Gdy np. po opuszczeniu ciężaru Q wiatr uderzy w lewą powierzchnię nośną samolotu, wówczas ta powierzchnia nośna, usiłując podnieść się ku górze, pociąga za sobą równocześnie linkę a , przytwierdzoną do niej swym końcem na bębnie zwijkowym 1, która podnosi wówczas cały ciężar Q sama, podczas gdy przeciwległa jej linka b jest chwilowo odciążona. Wskutek tego ciężar Q , obciążając chwilowo tylko linkę a , przy pomocy tejże linki sprowadza z powrotem lewą powierzchnię nośną samolotu do położenia normalnego (poziomego). To samo ma miej-

sce z linkami b, c i d , gdy wiatr uderzy z prawej strony samolotu, z przodu lub z tyłu samolotu. Gdy wiatr ucichnie, wówczas pilot może podnieść ciężar Q do pierwotnego położenia nawijając linkę e , przy czym pozostałe cztery linki a, b, c i d nawijają się samoczynnie na bębny zwijkowe 1, 2, 3 i 4.

Zastrzeżenie patentowe.

Urządzenie stabilizacyjne do samolotów, znamienne tym, że posiada ruchomy ciężar (Q), zawieszony na uchwycie (H), połączonym za pomocą linki (e) z tym ciężarem, przy czym ten ostatni jest połączony ponadto z dodatkowymi linkami (a, b, c, d), których drugie końce są połączone z samoczynnymi bębnami zwijkowymi (1, 2, 3, 4), umieszczonymi na końcach skrzydeł oraz na przednim i tylnym końcu samolotu, dzięki czemu po opuszczeniu w dół tego ciężaru równoważone są siły uderzenia wiatru, wywierane na poszczególne części samolotu podczas silnego wiatru.

Adam Faliszewski.

